

magters civile befolkning og dennes ejendom i den periode, i hvilken den pågældende magt befandt sig i krigstilstand med Tyskland, på grund af det ovennævnte angreb til lands eller til vands eller fra luften (...)

Sikkerhedsbestemmelser

Art. 428. Som en garanti for Tysklands gennemførelse af denne traktat skal de tyske områder, der ligger vest for Rhinen tillige med brohovederne besættes af de allierede og associerede tropper i en periode af femten år fra denne traktats ikrafttræden at regne.

Art. 430. I tilfælde af, at erstatningskommissionen, enten under besættelsen eller efter udløbet af de ovenfor omtalte femten år, fastslår, at Tyskland nægter at overholde alle eller en del af de forpligtelser, der påhviler det ifølge denne traktat med hensyn til erstatningerne, skal alle eller en del af de ovenfor i art. 429 nævnte områder øjeblikkelig besættes påny af de allierede og associerede tropper.

Art. 431. Hvis Tyskland før udløbet af de femten år opfylder alle forpligtelser, som påhviler det som følge af denne traktat, skal besættelsestropperne straks trækkes tilbage.

TEKST 2

Hvorfor vi må underskrive fredstraktaten

Få dage før den tyske nationalforsamling underskrev fredstraktaten i juni 1919 offentliggjorde den tyske kommanderende general i Strasbourg, Berthold von Deimling artiklen "Hvorfor vi må underskrive fredstraktaten". Den følgende tekst er et uddrag fra denne artikel.

Det værste af alle onderne er, at Det Tyske Rige under indflydelse af den fjendtlige besættelse uundgåeligt vil falde fra hinanden i sine delstater.

Vor hellige nationalsang "Deutschland, Deutschland über alles" vil være forbi; for Tyskland kan ikke bestå længere. Finis Germaniae.

Men anderledes bliver det, når vi undertegner freden. Så hører blokaden op; der kommer levnedsmidler ind i landet; handel og samfærdsel kommer i gang igen. Modstandernes forretningsverden har allerede nu et påtrængende ønske om at gøre forretninger med os. Tillid og forhåbning vil vende tilbage i sindene; det flittige folk vil arbejde igen, fordi det igen ved, til hvilken nytte, og fordi livet igen får mening og mål. Vi vil komme ud af den nuværende verdensundergangsstemning med dens spillekasinoer og foxtrottanse. – Ganske vist bliver livet hårdt, et liv fyldt med arbejde og med den største nøjsomhed og beskedenhed. Men vi er efter alle disse krigsår vænnet til et nøjsomt liv, og vi vil under alle omstændigheder få det bedre nu, så snart blot freden er der.

Krigssvindlerne og ågerkarlene må imidlertid ofre deres rigdom, for så vidt som de ikke allerede har overført den til udlandet. Vi vil ikke have nogen medlidenhed med dem. Der findes to ordsprog. Det ene hedder: "Kommer tid, kommer råd." Det andet: "Alt kan ikke spises så varmt, som det er kogt." Fredstraktaten lider for meget af indre modsigelser og umuligheder, så nødvendigheden for en revision i løbet af tiden, der kommer, givetvis vil vise sig, fremfor alt når Tyskland bliver et ligeberettiget medlem af Folkeforbundet.

Man har den indvending, at det vil være skændigt at undertegne freden.

Jeg er af den opfattelse, at bevarelsen af vor ære ikke opnås på den måde, at vi nu fuldstændig lader os slagte af fjenderne, der marcherer ind i landet, men ved at vi med al kraft søger at arbejde os opad, at vi i gerning beviser overfor verdenen, at vi stadig er det dygtige tyske folk, som de andre har så hårdt brug for til fremskridt. Netop i denne gerning består den sande nationale ære, ikke i heroisk gestikuleren og fraser.

Lad der derfor endelig blive fred!

TEKST 3 Den tyske kapitulation

Da den tyske regering i november 1918 søgte om våbenstilstand, var den tyske hær ikke slået militært. Det betød meget for de tyske generalers ære, at man ikke havde lidt militært nederlag. Selvom det i realiteten var de militære chefer der opfordrede regeringen til at søge fred, fremstod flere generaler med påstanden om, at regeringen var faldet dem i ryggen („dolkestødslegenden“). En af disse var general Erich Ludendorff, som i oktober 1918 begærede sin afsked. Det følgende uddrag er fra Ludendorffs erindringer (1919).

De nye magthavere og deres borgerligere fæller afstod fra enhver modstand og underskrev overfor den ubønhørlige fjende uden mandat vor kapitulation på nåde og unåde.

Hæren mod vest overskred endnu i orden grænsen og gik bag Rhinen, for så gennem en overilet demobilisering og i umiddelbar berøring med de hjemlige revolutionshorder også at henfalde i opløsning (....)

Den stolte tyske hær forsvandt, den der i fire år sejrrikt havde modstået den overlegne fjende, som havde fuldtbragt det, der endnu aldrig var set i

verdenshistorien, og havde beskyttet landets grænser. Den sejrige flåde blev udleveret til fjenden.

De hjemlige myndigheder, hvis repræsentanter aldrig havde kæmpet mod fjenden, kunne ikke hurtigt nok begünstige desertører og andre militære forbrydere og dermed til dels også sig selv og deres nærmeste venner. De og soldaterrådene arbejdede med iver og beslutsom hensynsløshed på at tilintetgøre alt militært liv. Det var det nydannede hjemlands tak til de tyske soldater, der for dem i millionvis havde blødt og ladet deres liv. Den af tyskere fuldbyrdede ødelæggelse af den tyske forsvarsmagt var så forbryderisk og tragisk, som verden endnu aldrig havde set det. Der var brudt en stormflod ind over Tyskland, ikke ved elementære naturmagter, men ved den svaghed, der er udvist af den af rigskansleren repræsenteret ved regeringen og ved en lamelse af folket, der stod uden førere (...)

Verden stod forundret over for alt dette, kunne ikke begribe det uhyrlige, ikke fatte det sammenbrud af det stolte og mægtige rige, der hidtil havde været en skræk for dets fjender. Ententen (: forbundet mellem England, Frankrig og Rusland) frygtede endnu vor værkbrudte styrke og kunne ikke gøre nok for at udnytte det gunstige øjeblik til gennem dens propaganda endnu yderligere at svække os indadtil og påtvinge os en Heloterfred (: betegnelsen for en ulige fred. Heloter var slave i det antikke Sparta).

Tyskland er bøjet i støvet ved egen skyld. Det er ingen stormagt, ingen selvstændig magt mere. Dets væsen og væren er truet.

Svækket og formindsket og berøvet områder og folkedele, som har tilhørt

det gennem mange menneskealdre, går Tyskland ud af denne verdenskrig.

Det mister sine kolonier.

Dets værnekraft er berøvet landet. Tyskeren har mistet sin ret til at tjene fædrelandet med våben i hånd.

Tysklands handelsflåde forsvinder fra Vesterhavet. Dets økonomiske kraft er brudt, og det der er blevet tilovers, stillet under sejrherrens kontrol. 70 millioner tyskeres liv står på usikker grund.

De krigsskadebetalinger vi skal betale er uhyrlige og umulige at præstere.

Den skyld, revolutionen har taget på sig, er dog ikke endt med denne fred. Den gør det tunge åg, under hvilken den har tvunget det tyske folk i livegenkskab, aldeles sønderknusende. Denne fremmer ulysten til arbejde og ødelægger følelsen af, at arbejde betyder endnu mere end pengefortjeneste. Den hindrer skabende kræfter i at komme til udfoldelse og sletter al personlighed. I stedet sætter den massehærdømmen og middelmådighed. Drivkraften i alt samfundsmæssigt og økonomisk liv til genrejsning har den gjort tvivlsom, hvis den ikke har dræbt den for lang tid.

Således kan det ved freden svækkede Tyskland ikke underholde sin befolkning.

I Tyskland flyder broderskabet. Tysk velfærd bliver ødelagt. Statens penge bliver forødt og anvendte til egenlystige formål.

Rigets, de enkelte staters og kommuners finanser bliver med hver dag mere forkludrede. Folkets sunkne moral driver ustandselig ind i revolutionens „frihed“; Menneskets laveste instinkter søger uindskrænket og hensynsløst spillerum. Overalt hersker der uorden,

ulyst til arbejde, svig og bedrageri, dertil på mange steder de modbydeligste udskjelser - tæt ved siden af de grave, der rummer de millioner, der døde for fædrelandet, og lige i ansigtet på de mange stakler, vort øje hviler på. Tyskland byder et grufuldt og uværdigt skuespil, som skaber usigelig sorg i hvert tyskfølende hjerte, men vækker foragt hos fjender og neutrale.

Tyske mænd træder op og anklager overfor fjenden Tyskland for foregivne skændelselser for at behage ham og tiltrygle sig barmhjertighed. Tyske mænd, der tjente deres fædreland trofast, bliver af deres regering udleveret til fjenden for at tjene deres triumf. Det var den dybeste tilstand af selvfornedrelse, der må fylde én med skam og væmmelse for det tyske folk (...)

Alle gøglebilleder er revet itu, massesuggestionen begynder at svinde. Vi ser ind i et øde. At lyve for os selv, at tale, at håbe på andre eller på fantomer, ord alene på læberne til trøst i fremtiden og svaghed i nutiden hjælper os ikke, som det ingen sinde har hjulpet os.

Der må andet til:

Uforfærdet tænken og mandlig handlen af hver enkel, og dog uselvvisk underordelse ved at stille det personlige jeg tilbage i national disciplin - det er kravet. Det alene kan gengive os den nationale værdighed, hvis generhvervelse er betingelsen for en tysk genrejsning. Det er det første bud!

Kærlighed til hjemstavn og håndværk, kærlighed til arbejdet og utrættelig virken, trofast flid, fri virksomhed i det økonomiske liv parret med hensyn til vore medmennesker, tillidsfuldt samarbejde af fattig og rig, af hånd og hjerne, legemliggjort i arbejdspligt og frihed til

ærligt arbejde - det er grundlaget for Tysklands værd og forudsætningen for ny opkomst. Det er det andet bud for os.

Pligtro, redelig, sanddru og modig må tyskeren atter blive, sædelig alvor må atter beherske ham. Det er det tredje bud (...)

I national samling og opdragelse, i tysk virken, i hårdt arbejde og i menneskelig værdighed, med et klart blik ind i den nøgne virkelighed, som vor forsagende og trøsteløse fremtid byder os, skal tyskeren og det tyske finde sig selv. Det skal hjælpe os atter at danne os et fædreland, gennemtrænge os med den gamle opofrende fædrelandskærlige ånd, der sætter os i stand til at leve for vore ideale goder, for tysk væsen, for den tyske hjemstavns velværd og sikkerhed og for dens styrkelse påny, og om skæbnen skulle kræve det, gå således i døden, som heltene har gjort det i denne vældige strid.

Vældige var vort folks ydelser gennem de 4 krigsåre; de giver et redeligt vidnesbyrd om de kræfter, der bor i os, men som for tiden forødes af revolutionen. Et folk, der fuldbyrder sligt, har ret til at leve. Måtte det have kraft til at kaste de slagter til side, det har hobet over sig; måtte det finde de mænd, der med samme frimodighed til at tage ansvaret som førerne i felten og med ubøjelig vilje kan lede det og give det søndertrådte folkeliv nye og friske pust, mænd, der i tillidsfuldt følge med det bedste i folket kan forene de nationale, skabende kræfter til nyskabende dåd.

Måtte vi efter dette dybe fald, i erindringen om de helte, der faldt i troen på Tysklands storhed, og som fædrelandet nu i så høj grad savner, igen